

LUKRAZNEBA
VERSKI • LIST • ZA • MLADINO

LETO IV.

1933 34

ŠTEV. 5.

*Romajmo v Bellehem
s srčecem vnetim
in pridružimo se
angelčkom svetim.*

*Tam poklonimo se
Jezuščku vsi,
da blagoslov nam
svoj podeli.*

P. Krizostom:

Počivaj, milo detece!

*Počivaj, milo Detece,
počivaj prav sladko!
Blesteče trume angelske
ti pesmice pojo.*

*Pastirčki vsi zamaknjeni
ob bornih jaselcah kleče
in sladko spanje ti žele:*

*Spavaj, Dete!
V jaselcah si odpočij.
Spavaj, Dete!
Božji mir na nas izlij.*

*Počivaj milo Detece!
Zapri sladké oči.
Trpljenje hudo čaka te
in nepokoj noči.*

*Doklér te v grob ne polože,
ne boš pokoja našlo tu.
Zato želimo ti miru.*

*Spavaj, Dete!
V jaselcah si odpočij.
Spavaj, Dete!
Božji mir nam v srca vlij.*

Evangelij pri polnočni maši

Tiste dni je izšlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves svet. To prvo popisovanje se je vršilo, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In hodili so se vsi popisovat vsak v svoje mesto. Šel je torej tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem

Jezušček je prinesel svoje nebeške darove.

— bil je namreč iz hiše in rodovine Davidove — da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, se ji je dopolnil čas poroda. In porodila je sina prvojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanju ni bilo prostora v prenočišču. V prav tistem kraju pa so pastirji prenočevali pod milim nebom in bili na nočnih stražah pri svoji čredi. In glej, angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba Gospodova jih je osvetila in silno so se prestrašili. Angel jim je rekel: »Ne bojte se; zakaj glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v mestu Davidovem

Zveličar, ki je Kristus Eospod. In to vam bo znamenje: Našli boste dete v plenice povito in v jasli položeno.« In v hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so Bogu po volji.«

Božično jagnje

Odkar je mali Bogdan videl pri sosedovih ljubeznivo belo jagnje, kako skače za otroci in se ž njimi veselo igra, si ni želel drugega, kot imeti tako jagnje. Kako bi ga božal in pritiskal na srce, skakal bi z njim in le pri njem bi bil neprestano. Ko je tako razmišljal, mu je zdrknila debela solza preko okroglih lic in stekel je k materi, pa ji potožil svojo bolečino. Bil je Bogdan šele sedem let star, toda bil je mnogo zrelejši, kakor so sicer otroci v teh letih. Pomanjkanje v domači hiši mu je pogled razširilo. Dobro je vedel, da mu njegovi starši nikakor ne morejo kupiti jagnjeta, zato je zatiral to hrepenenje v svojem srcu in se skromno igral s svojim lesenim konjičem, ki mu ga je prinesel lani sv. Miklavž.

Ravno teden pred Božičem je bilo, ko se je igral Bogdan zopet s svojim konjičem. V veži mu je hotel postaviti lep hlev iz deščic, ki mu jih je mama prinesla iz drvarnice. Teda j pa se naenkrat hrupno odpro priprta vežna vrata. Bogdan skoči kvišku, hoteč krikniti na pomoč. Toda — koga zagleda pred seboj? Jagnje! Stalo je tam in Bogdana ljubeznivo gledalo, kot bi hotelo reči: Tudi jaz sem še na svetu. Bogdan kar verjeti ni mogel, da ima cilj svojega hrepenenja tako blizu pred seboj. Prav varno ga je pobožal po mehki volni, jagnje pa je stalo ponižno pred njim in nežno mežikalo. Presrečni Bogdan! Objel je Jagnje in si ga pritisnil na srce.

Otroci, ki jim je jagnje ušlo, so tekli mimo in niti zdaleka jim ni prišlo na misel, da je ljubezniva živalica obiskala Bogdana. Žalostni so se vrnili domov, kjer so jokaje pripovedovali o pobeglem jagnjetu. Oče ga je šel sam iskat, ker mu otroci niso dali miru. Dolgo je iskal. Slednjič pa je stopil še v hišo, kjer je stanoval Bogdan. Že v veži je zagledal jagnje, ki se je ljubeznivo igralo z malim dečkom. Ker je imel mehko srce, mu je bilo zelo žal, da je moral vzeti Bogdanu jagnje. Bil je ta gospod zelo bogat. Pomislil je, kako bi napravil Bogdanu veselje. Bogdan pa se je tresel od strahu in je vzklik-

nil: »Gospod, nisem ukradel jagnje, ampak samo je prišlo k meni.« »Vem, vem, moj mali,« je odvrnil gospod. »Nič se ne boj! Jagnje imaš rad — kajne? Moli k božjemu Detetu in piši mu — morda ima zate tudi tako lepo jagnje. Pismo pa vrzi v moj nabiralnik; bom že jaz preskrbel, da pride Jezuščku v roke. To jagnje pa moram vzeti s seboj.«

Bogdan se je precej spravil k pisanju. Izlil je v črnilo vse svoje malo otroško srce: »Ljubi Jezušček! Bodi tako dober in poglej v nebesih, če imaš morda še kako jagnje. Jaz si ga tako zelo želim. Obljubim Ti, da bom še bolj pobožno molil, da bom zelo priden, ne bom se prepiral, ampak samo z jagnjetom se bom igral. Dal mu bom sena in kruha, da ne bo lačno. Nihče ga ne bo zaklal. Božje Dete, bodi dobro in prinesi mi jagnje! Pozdravlja te Tvoj dobri Bogdan.«

Na sveti večer je klečal Bogdan s trepetajočim srcem pred jaselcami; molil je in obenem prisluškoval, če se morda ne bodo odprla vrata in če ne bo morda vstopil v sobo sam Jezušček. Zasllišalo se je nežno zvončkljanje, vrata se odpro in v sobo pristopica — ne Jezušček — ampak resnično živo jagnje. Veselo poskoči k strmečemu Bogdanu, kot da sta si že davno prijatelja.

Lučkarji! Aj, ko bi tudi vam prinesel Jezušček tako jagnje — to bi bili veseli. Poslušajte, kaj vam je treba storiti, da boste tudi vi prejeli božično jagnje.

V zadnjih treh adventnih nedeljah beremo v evangeliju o sv. Janezu Krstniku, Gospodovem predhodniku. Nekoč je ves navdušen oznanjal ljudem pokoro, ko je naenkrat sredi govora obstal. Iz daljave je zagledal Jezusa in zaklical je ljudstvu ves ganjen: »Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!« — Vi dobro veste, dragi moji prijateljčki, da je to božje Jagnje pričujoče v sveti hostiji, to je Jezušček. Jezušček naj bi prišel v božičnih praznikih v vaša srca in naj bi postal vaša lastnina. Kako naj se to zgodi?

1.) Pred vsem: proč z grehom! Vsak naj živi kot majhen svetnik! Raje umreti, kot Jezusa z grehom žalostiti.

2.) Iz ljubezni do Jezusa prinašati žrtvice. Z dovoljenjem staršev pomagati kakemu siromašnemu otroku ali starčku.

3.) Obiščite v teh svetih dneh vsak dan Jezuščka v cerkvi in pred tabernakljem ž njim nekoliko pokramlajte.

4.) Prejmite ga v božičnih praznikih prav gotovo v svoje srce.

Če me boste v vsem tem ubogali, o potem bo prišlo k vam pravo božično veselje. To veselje pa je Jezus, božje Jagnje.

Hej, pastirčki!

Hej, pastirčki, z mano vsi!
Tamle v hlevčku betlehenskem
zlata luč gori.

Jož, pastirčki — kaj je to?
Kot podnevi razsvetljeno
je nocoj nebo.

Pst — pastirčki, tiho zdaj
V jaselcah je Dete božje —
sam blesteči raj.

Zraven jaselec čujeta
sveti Jožef in Marija.
Dete molita.

Hoj, pastirčki, vsi z menoj!
Vsak naj nese dar pobožen
v Betlehem s seboj.

Tam nas čaka Dete že,
ki z ročico blagoslavlja
vsakemu srce.

Kako boste preživeli sveti večer?

- 1) Postavite jaselce ali vsaj pomagajte pri postavljanju!
- 2) Ob razsvetljenih jaselcah in božičnem drevescu naj prebere kdo izmed otrok počasi in pobožno božični sv. evangelij, ki ga imate v tej številki »Lučke«.
- 3) Deklamirajte pesmi, ki so v »Lučki«.
- 4) Zapojte »Sveta noč«, »Tam stoji pa hlevček«, »Glej zvezdice«, »Kaj se vam zdi, pastirčki vi?« itd.
- 5) Pred jaselcami opravite svojo večerno molitev.
- 6) Če vam starši dovolijo, pojdite k polnočnici.

Božje Dete, pridi v naša srea!

Božično voščilo

Ljubi moji Lučkarji!

Za božične praznike želim, da bi vas obdarilo božje Dete s svojimi nebeškimi darovi! Le veselite se svetega večera, kot se ga je veselil sveti Frančišek, ki je prvi postavil jaselce sredi gozda blizu mesteca Grečo. O le strmite v jaselce, le občudujte božično drevesce, toda ne pozabite, da leži v jaselcah tisto božje Dete, ki tako zelo hrepeni, da bi ostala vaša srca vedno čista in lepa — podobna Jezuščkovemu božjemu Srcu. In ne pozabite, da nam predstavlja božično drevesce Jezusa, ki je drevo življenja; darovi pod drevescem nas spominjajo na milosti, ki nam jih je prineslo rajsko Dete iz nebes; lučke pa pomenijo, da je Jezus luč sveta. — Če boste tako mislili ob pogledu na jaselce in božično drevo, vam bodo obrodili ti prelepi prazniki veliko sadov za nebesa.

Svetonočni zvon

Bilo je na sveti večer. Lizika je prižgala pred jaslicami pet svečk, poklicala svojega malega brata in še manjšo sestrico ter opravila z njima pred Jezuščkom prisrčno večerno molitev. Joka je so vsi trije prosili božje Dete, naj jim ozdravi ubogo mamico, ki leži na bolniški postelji v hudi vročici že štiri dni ter se vojskuje s smrtjo. Oče jim je že davno umrl in vsa teža gospodinjstva je padla na ramena desetletne Lizike.

Po molitvi je položila Lizika mala dva v posteljico in se tiho podala v čumnato k bolni mami.

Tedaj se bolnica zbudi iz svoje divje vročice in zakliče proše: »Lizika, Lizika! Ali je nocoj sveti večer?«

»Da, mamica,« ji odvrne deklica.

»Torej je rešitev še mogoča,« krikne bolna žena. »Ded je večkrat pripovedoval o samostanu vrh gore, ki so ga Turki razdejali. V prejšnjih časih je trepetalo vsako leto v sveto noč skrivnostno petje pobožnih patrov, spojeno s srebrnim glasom samostanskega zvona. Odkar so pa Turki razdejali svetišče, je vse pusto in prazno, povsod same razvaline. Samo nekaj je še ostalo — stolpič z zvonom. Pa pravijo skrivnostne stvari o tem zvonu. Če se le-ta oglasi na sveto noč opolnoči, ozdravi takoj vsak bolnik, za katerega zvon zvoni.«

Mati za trenutek utihne, nato pa nadaljuje s tišjim glasom: »O da bi oče še živel! Mogel bi iti na goro in me rešiti smrti. Kdo drugi bi si upal v tej vihri tako daleč — — —«

Po teh besedah se je žena zopet onesvestila.

Deklica je napeto poslušala vsako materino besedo. Pogle- dala je na stensko uro, ki je kazala ravno osem. Samostanske razvaline leže kake štiri ure daleč. Do polnoči bi še mogla do- speti do stolpiča s čudežnim zvonom.

Obuje si čevlje ter se ogrne v gorko ruto. Še enkrat po- klekne pred jaselce, priporoči ubogemu Detetu ubogo mamó, vza- me leščerbo in zapusti hišo.

Zunaj je bila črna tema. Veter ji je vrgel že pri prvem koraku polno prgišče snežink v obraz.

Težko je našla v tem hudem snežnem metežu pravo pot. Toda pogum je ni zapustil. — Na bližnjem cerkvenem zvoniku je odbila devet in kmalu nato deset.

Iz daljave začuje deklica rjojenje volkov. Za trenotek po- stoji, potem pa gazi dalje mehki sneg, ki ji sega čez kolena. Nobena stvar je ne preplaši, zakaj v njeni duši živi le ena misel: »Svojo mamico moram rešiti.«

Za par hipov je pokukal mesec skozi oblake in šele tedaj je z grozo opazila, da gre v napačno smer. Srce ji je kar slišno vztrepetalo v prsih in solze so se ji zaiskrile v očeh. Moj Bog, kaj če ne pridem pravočasno do samostanskih razvalin!

Obrne se in zdirja v drugo smer. V daljnem vaškem zvo- niku bije ura enajst. Ena sama ura ji še preostane.

Tedaj pa naenkrat obstoji. Pred njo šumlja deroč potoček, a mostu ni nikjer nobenega. Pa Lizika prav nič ne premišljuje, kaj naj stori. Sezuje čevlje in nogavice ter stopi v ledenomrzlo vodo ter prebreds potoček, ki k sreči ni bil preveč globok. Na nasprotnem bregu si zopet obuje čevlje in beži dalje. Zdaj je šlo težje. Slišala je biti uro pol dvanajstih in tričetrt na polnoči. Moči so jo jele zapuščati. Njena usta so ponavljala neprestano prisrčno molitev k božjemu Detetu, po licih pa so ji polzele solze velikega vznemirjenja.

Končno je dospela do stolpiča. Stegnila je roko, da bi pri- jela za vrv, toda — strašno! — vrvi ni bilo nikjer. Vrv je namreč že davno strohnela in odpadla. Iz daljnega vaškega zvo- nika pa je zatrepetal glas svona — ura je bila polnoči.

Tedaj je deklica kar zakoprnela v veliki bolesi, zgrudila se je na kolena in obupno zaihtela. Potem pa je dvignila roke in vzdihnila: «Ljubó božje Dete, ki si stopilo to uro svete božične noči na zemljo kot ubogo drobno Dete, usliši vendar jok in proš- njo ubogega otroka! Jezušček, pozvoni ti namesto mene, da ozdravi moja mamica!»

Kaj pomeni to?... Najprej rahel udarec po zvonu, nato močnejši, slednjič je zazvenelo iz zvonika polno, čisto in jasno zvonjenje čudovitega zvona.

Strmé so poslušali prebivalci bližnjih vasi to skrivnostno zvonjenje. Glas zvona je prodril tudi v izbo Lizikine bolne mamicе. Bolnica se zbudi iz vročične omotice, rahlo se nasmehne — pa še isti hip zaspi trdno in sladko.

Ko je zvonček utihnil, se je vrnila Lizika domov. Tihó je stopila v bolniško sobo. Ko je zapazila, kako njena mamica enakomerno in pravilno diha in kako sladko spi, je vzkliknila vsa srečna: »Hvala ti, božje Dete, ker si mi rešilo mamico!«

Zbudila je tedaj svojega bratca in sestrico, prižgala pred jaselcami svečke. Vsi trije so pokleknili pred božje Dete in mu zapeli pesem tople hvale.

Betlehemske jaselce

V hlevčku pri Betlehemu so stale jaselce samotne in pozabljene. Ker je nanje skozi razdrapano streho padal dež, so bile bolne in slabotne. Včasih so jaselce vzdihnile: »O da bi mi bilo mogoče umreti, kakor ljudje umrjejo!« In ob takem vzdihu se je zaslísal glas, ki je prihajal skozi streho: »Počakaj! Počakaj!« Ta glas ni bil ne človeški in tudi ni bil od vetra. Jaselce niso vedele, čigav je bil. Nekega večera sta stopila v hlevček dva človeka: lep mož s črno brado in popotno palico in žena, ki je bila mnogo milejša in lepša, kot vse žene na svetu. Drug drugega sta klicala z imenom Marija in Jožef. Trudna sta bila in žalostna, in sta pripovedovala, da nista mogla dobiti v Betlehemu prenočišča. Jaselce so bile premajhne, da bi se mogla vanje vleči, zato sta se vlegla na slamo in sta zaspala.

Opolnoči so se jaselce nenadoma zbudile zaradi velike svetlobe. Bilo je tako svetlo, kot bi padle vse zvezde z neba v hlevček. Angeli pa so peli sladko pesem: »Slava Bogu na višavah!«

Ko so jaselce odprle svoje oči, so videle poleg sebe Marijo vso v zlate žarke zavito. V jaselce je nalagala seno in slamo in nato, nato je položila še otročiča, mnogo ljubeznivejšega in lepšega, kot so vsi otroci na zemlji. To je bilo božje Dete. Stare jaselce so to čutile in so se tresle od veselja.

Jaselce so tisto noč postale velika svetinja. Pozneje so jih pobožni možje prenesli v Rim in jih okovali v srebro. Še danes jih imajo shranjene v cerkvi Marije Snežnce.

Trije golobčki

Na sveti večer
golobčki trije
z zlatim vozičkom
na zemljo hite ...

Neslišno voziček drči.
Mali Jezus na njem sedi;
lahno trka na okenca
in spečim malčkom šepeta:
»Zaradi vas sem zapustil nebo;
vaš bratec sem postal,
za vas sem življenje dal;
ljubim vas tako gorko.«

S perutmi plahutajo
trije golobčki venomer.
Jezus, naš bratec,
pelje se v sveti večer ...
Jezus, naš bratec,
na zlatem vozičku sedi
in na vse strani
svoj blagoslov deli.

Ljubljanskim Lučkarjem

Na praznik sv. Treh kraljev t. j. 6. januarja bodo tudi letos položili ljubljanski otroci v imenu vseh Lučkarjev ob pol petih zvečer »Jezusove dneve« božjemu Detetu pred jaselce. Slovesnost se bo vršila v frančiškanski cerkvi v sledečem redu: Kratek govor, procesija s prižganimi svečkami, darovanje lističev, pete litanije Matere božje. — Kdor želi, da bi darovali tudi njegove »Jezusove dneve«, naj jih pravočasno pošlje na naslov: Uprava »Lučke«, Marijin trg št. 4. Ljubljana.

† Marijan Jereb

Mladost je najlepši čas življenja — a mnogo lepši je mlad človek v cvetu svojih let, če je ta mladost tudi posuta s cvetjem lepih kreposti. — V tako zgodnji in lepi s cvetjem posuti mladosti nas je zapustil naš dobri tovariš in součenec Marijan Jereb.

Bil je rojen 17. julija 1921. v Višnji gori. Po dovršenem V. razredu osnovne šole, je šel študirat v št. Vid nad Ljubljano. Kmalu po odhodu v zavod je obolel; moral je v bolnico, kjer je ostal več tednov. Nato ga je žalostna mamica vzela domov ter ga skrbno negovala in mu lajšala težke bolečine z domačim zdravnikom. Po preteku nekaj mesecev se je stanje bolezní zboljšalo v toliko, da smo ga zamogli tovariši in Lučkarji peljati z malim vozičkom na izprehod. Ali tudi s tem je moral naš ubogi Marjan kmalu končati. Oklenila se ga je še hujša bolezen, ki ga ni hotela zapustiti do njegove zadnje ure. Zaobljubil se je na lepa božja pota. Njegov gospod bratranec, ki je duhovnik, je maševal za njegovo zdravje na grobu sv. Frančiška v Asisi, ali Bog je hotel drugače.

V sobi, kjer je trpelo mlado življenje, se je marsikatero oko napolnilo s solzami, ko je gledalo cvetoči dečkov obraz in njegove nedolžne oči. Osemnajst dni pred smrtjo siromaček ni mo-

gel niti za trenotek zaspati. Junaško je prenašal svoje grozne bolečine z zaupanjem v Jezusa. Pretresljive so bile njegove besede, ki jih je večkrat ponavljal: »Kako rad bi živel in naprej študiral, da bi postal duhovnik.« Hotel je biti veselje svoji mami, ki se je veselila tega časa, a ga ni smela in mogla dočakati. Mnogokrat je govoril v goreči molitvi: »Daj mi, ljubi Jezus, da toliko okrevam da bi mogel na božjo pot v Lurd in se kopati v studencu lurške Matere božje!« s prepričanjem, da mu gotovo pomaga k zdravju. Zdihoval je: »Mamica, prosim Te, daj mi lurške vode, da jo pijem!« Nalila mu jo je v kozarček ter mu jo podala. V velikem zaupanju do lurške Matere božje jo popil nekoliko vode, nato pa s snežnobelimi ročicami poškopil z vodo svoj bolni srček, ter vedno nato z nasmehom govoril, da mu je boljše. Solznih oči Marjan ni mogel videti; le z veselimi ljudmi je rad govoril, ker s tem je hotel zatajiti svoje grozne muke. Tri dni pred smrtjo je prosil svojo teto, naj pride po njegovi smrti k mami, ker ve, da bo mamica jokala in žalovala. V največjem trpljenju je poklical svojo mamico, ji potožil, kako mu je hudo. Mamica mu je odgovorila: »Marjanček, udaj se v voljo božjo, ker ti ne morem pomagati.« Z veselim obrazom ji je odgovoril: »Udal sem se že.« Prosil je mamico, naj pride gospod župnik z Jezusom. Predno je vstopil gospod župnik v bolnikovo sobo, je zdihoval le-ta s slabotnim glasom: O Jezus, pridi, pridi, skoraj in vzemi me s seboj.« Poln sočutja do svoje žalostne mame in sestrice je z milim glasom obljubil, da hoče za obe v nebesih moliti. Obrnil se je tudi do gospoda župnika rekoč: »Moliti hočem tudi za vas, ker ste mi prinesli Jezusa.« Pozabil pa tudi ni na svojo sestrico, prosil je mamico naj jo potrebno izšola za poznejše življenje. Zadnji dan pred smrtjo ga je prišel obiskat novomašnik iz Višnje gore. — Marjan ga je takoj prosil, naj zanj daruje sv. mašo.

27. avgusta zjutraj je lahna rdečica izginila z mladeničevega lica. Glavica se mu je sklonila s tihim hvaležnim nasmehom in izdihnil je svojo plemenito dušo.

Imel si lepo čisto življenje, lepo si se pripravil na smrt, zato si že prejel plačilo v nebesih.

Marijan, tvoje telo je že položeno k počitku in čaka vstajenja, a tvoj duh uživa veselje, ki ga je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo; prosi pri vsemogočnem za svojo žalostno mamico in sestrico ter nas vse, da se s Teboj in z Njim snidemo na dan končnega in večnega vstajenja.

Ker si bil tudi ti, dragi Marijan, naročnik »Lučke z neba« zato Te hočemo postaviti v kotiček Lučke, da spoznajo tudi drugi tovariši Tvoje dobro srce.

Uhač piše Lučkarjem

5. V skrivališču.

Bil sem srečen, kakor sem vam že povedal, toda moja sreča je bila kmalu pri kraju. Jurčkov oče je bil vojak, a vrnil se je domov in prinesel denarja, ki mu ga je ob svoji smrti zapustil njegov stotnik in križec, ki mu ga je dal njegov general. Kupil si je v Mačjem hišo in se s svojim sinom Jurčkom in materjo preselil tja, mene pa je prodal sosedu, ki je imel majhno kmetijo. Hudo mi je bilo, ko sem moral zapustiti dobro staro gospodinjo in svojega gospodarčka Jurčka, saj sta mi bila oba vedno dobra, jaz sem pa tudi vse svoje dolžnosti dobro opravljal.

Moj novi gospodar ni bil slab človek, vendar pa je imel neumno navado, da je vso družino silil k delu in seveda mene nič manj. Vpregal me je pred voziček, da sem vozil prst. gnoj, jabolka in drva. A jaz sem bil že precej len; nisem maral, da bi me vpregali, zlasti pa sem bil hud na semanji dan. Saj ne morem reči, da so mi preveč nakladali, tudi topli me niso, a lačen sem moral biti od zjutraj do treh ali štirih popoldne vsak tržni dan. Kadar je bilo vroče, sem pa še od žeje umiral, a sem vendarle moral čakati, dokler ni bilo vse prodano. Šele ko je gospodar pospravil trževino in se poslovi od prijateljev ter z njimi spil čašo vina, sem smel lačen in žejen domov.

Priznati moram, da tedaj nisem bil dobrega srca. Hotel sem, da z menoj lepo ravnaajo, ali pa sem se skušal takoj maščevati. Le poslušaj, kakšno sem jim zagodel! Spoznali boste, da osli nismo neumni, pa tudi prepričali se boste, da sem res postal hudoben.

Kadar je bil tržni dan, so vsi naši vstali prej ko po navadi. Nabrali so zelenjave, natolkli surovega masla in pripravili jajca. Jaz pa sem poleti prenočeval kar zunaj na velikem travniku. Videl in razumel sem vse te priprave in dobro vedel, da pridejo ob desetih pome in me vprežejo pred voziček, preobložen z vsem tržnim blagom. Povedal sem vam že, kako zelo me je sejem jezil in utrujal. Odkril pa sem bil na travniku globoko jamo, kamor so metali robidovje in trnje, in prišlo mi je na misel: Kaj ko bi se semkajle skrila pa me ob desetih ne bodo našli? Ko je torej prišel tržni dan in sem videl, kako vse pripravljajo za na trg, sem se čisto potihem splazil v jamo in se tako dobro zaril med trnje, da me nihče ne bi mogel izpaziti. Prišel je gospodarjev sin in me iskal; tekal je na vse strani in vpil, nazadnje pa je odšel v hišo. Gotovo je gospodarju povedal, da sem izginil, kajti

takoj nato sem začul kmetov glas, ki je naročal ženi in vsem otrokom, naj me iščejo.

»Najbrž jo je popihal skozi živo mejo,« reče eden.

»Beži no, kje naj se pa prerine skozi njo? Saj ni nikjer nobene vrzeline.« ga zavrne drugi.

»Skoraj gotovo je kdo pustil vrata v ograji odprta,« meni gospodar. »Otroci, stecite na polje, daleč ne more biti, pa le hitro in ga pripeljite, ker se že mudi; drugače pridemo prepozno.«

Vsi se razbegnejo po polju, po gozdu, tekajo in me kličejo. Jaz sem se pa potihem sam pri sebi smejal in mi še na misel ni prišlo, da bi se jim pokazal. Ubogi ljudje so se vsi zasopli in utrujeni vrnili; celo uro so me iskali in vse pretaknili. Gospodar je klel radi mene in rekel, da so me gotovo ukradli, ker sem že toliko trapast, da sem se pustil tatovom prijeti. Nazadnje je dal vpreči konja in je strašno slabe volje odrinil na trg. Ko sem se prepričal, da so odšli vsak na svoje delo in me nihče ne more videti, sem previdno dvignil glavo in se ozrl naokoli. Ko sem videl, da sem sam, sem se skobacal iz jame. Stekel sem na drugi konec travnika, da ne bi mogli izvedeti mojega skrivališča, in sem tam začel na vso moč rigati.

Ta glas je privabil vso družino.

»Oho, je že nazaj,« vzklikne pastir.

»Kod je neki hodil?« se začudi gospodinja.

»Le kako je mogel priti nazaj, ko je zaprto?« vpraša hlapec.

Tako vesel sem bil, ker sem se otrešel sejma, da sem stekel k njim. Zelo lepo so me sprejeli, me božali in rekali, da sem dobra žival, ker sem znal uiti tatovom, sploh: tako zelo so me hvalili, da me je bilo zares sram, saj sem dobro vedel da sem bolj zaslužil palico ko pohvalo. Pustili so me, da sem se pasel in lahko bi bil ves dan prav srečen, če me ne bi pekla vest in mi očitala, da sem svoje gospodarje grdo osleparil.

Ko se je kmet vrnil in izvedel, da sem že nazaj, je bil čisto zadovoljen, a tudi zelo začuden. Naslednji dan je prehodil vso senožet in skrbno zamašil vsako vrzel v živi meji, ki je obdajala travnik.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Božični večer.

S tiho radostjo pričakuje veren kristjan božični večer. Saj takrat se spominjamo tistega srečnega dogodka, ko se je v betlehemskelem hlevu rodil Odrešenik sveta. Vsak kristjan mora skrbeti, da pripravi čim lepšo

zibelko Božjemu sinu v svojem srcu. Lepo je tudi, da napravimo jaselce in božično drevo. Boljše je seveda, da napravimo jaselce, katere nas spominjajo na rojstvo Gospodovo. Tudi pri nas smo razpostavili pastirce. Nad jaselce smo postavili božično drevesce. Ko smo bili z vsem gotovi, smo poklekli okoli jasele in se potopili v tiho, potem v glasno molitev. Nato smo zapeli božično pesem: »Sveta noč«. Ko pa je veliki zvon iz farne cerkve oznanil rojstvo Jezusovo, smo šli vsi k polnočnici. Velika radost je navdajala naša srca. Zares, največastnejši praznik je praznik Gospodovega rojstva. Nekoliko žalostnejši pa je za reveže, ki nimajo ne kaj obleči, ne kaj jesti. Pa še za tiste je vesel, če se spomnijo, da se je rodil Odrešenik sveta kot siromašen otrok.

Drofenik Terezija, uč. 2. raz.
p. Rog. Slatina.

Prečastiti gospod urednik!

Tu Vam pošiljam kratko poročilo o našem mladinskem zboru, kot sem obljubila. Naš zbor v Stični so ustanovili p. voditelj Marijinega vrtca. Naš zbor se imenuje »Gloria«. Imamo tudi svoja pravila in glavni naš namen je pospeševati ljudsko petje v cerkvi pri službi božji in skrbeti za lepo vzpodbudljivo službo božjo. Če le moremo, rade hodimo k pevskim vajam. — Poleg pevskega zbora imamo tudi tamburaški zbor. Skupno smo imeli že tri koncerte: tamburaši igrajo, me pa pojemo. (Pošiljam Vam tudi fotografijo obeh zborov skupaj.) Pater voditelj so nam sestavili pesmarico samih lepih slovenskih pesmi, katere z veseljem prepevamo. — Igrali smo tudi več igrlic. Svojim staršem in prijateljem našega zbora in Marijinega vrtca prav radi z ljubeznijo priredimo kako brezplačno zabavo v samostanski dvorani. — Med počitnicami smo imeli vsak petek skupno šolsko sv. mašo, pri kateri smo vedno peli dvoglasne pesmi. Največji naš praznik pa je bil 16. avgusta, ko smo šli na izlet v Dedni dol pri Višnji gori. Bilo nas je 150 otrok Marijinega vrtca. Tega dneva ne bomo nikdar pozabili, še na nobenem izletu ni bilo tako lepo kot na tem. Ko smo tja prišli, smo imeli ob 9. uri sv. mašo, potem smo se celi dan igrali in prav posebno prepevali. Predno smo šli nazaj smo imeli v cerkvi litanije Matere božje in na koncu smo vsi navdušeno zapeli našo ljubljeno pesem: »Še gori ljubezen« in pa »Angel Gospodov«. — Za vse to se pa moramo zahvaliti našim dobrim patrom, stiškim belim redovnikom cistercijanom, ki nas imajo tako radi in ki nas tako lepo učijo in za nas skrbijo. — Vsi pristrčno pozdravljamo Vas, preč. g. urednik in vse Lučkarje.

Grden Amalija,
Stična

Odgovor: Predraga Amalija! Prav iskreno se Ti zahvalim za prelepo poročilo o Vašem mladinskem zboru. Res, krasno imate vse urejeno. Tudi fotografijo sem prejel, pa imam v »Lučki« premalo prostora, da bi jo priobčil. Pač pa bom o priliki priobčil tisto lepo pesem »Pri Jezusu«, ki jo je uglasbil vaš preč. g. voditelj. — Pozdravljam z božičnim pozdravom vse stiške Lučkarje, posebno pa še Tebe

Tvoj

Urednik.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)